

‘Hij komt weer bij.’

‘Zo doen hun ogen altijd.’

De wereld was wazig. Iets drukte op zijn rechteroog. Hij zei: ‘Urk.’

‘Shit!’

‘Pak de...’

‘Nee, het is te laat. Haal ’m eruit.’

‘Het is nog niet te laat. Hou hem in bedwang.’

In zijn blikveld verscheen een gedaante. Hij rook alcohol en verschaalde urine.

‘Wil? Kun je me horen?’

Hij stak een hand uit om datgene wat druk uitoefende weg te duwen.

‘Haal zijn...’

Zijn pols werd vastgegrepen.

‘Wil, het is belangrijk dat je je gezicht niet aanraakt.’

‘Waarom is hij niet bewusteloos?’

‘Weet ik niet.’

‘Je hebt het verkloot.’

‘Helemaal niet. Geef hier.’

Geruis. Hij zei: ‘Hnnn. Hnnn.’

‘Stilliggen.’

Adem werd in zijn oor geblazen, warm en intiem.

‘Er steekt een naald in je oog. Blijf stilliggen.’

Hij bleef dus stilliggen. Er trilde iets, iets elektronisch.

‘Ah, shit, shit.’

‘Wat is er?’

‘Ze zijn er.’

‘Nu al?’

‘Twee man, staat hier. We moeten ervandoor.’

‘Ik zit er al in.’

‘Je kunt het niet doen als hij bij bewustzijn is. Dan frituur je zijn hersens.’

‘Waarschijnlijk niet.’
‘Asssjebliebt femoord me nit,’ zei hij.
Het geluid van gespen die losschieten. ‘Ik ga het doen.’
‘Je kunt het niet doen als hij bij bewustzijn is en we hebben ook geen tijd meer. Bovendien is dit waarschijnlijk de verkeerde.’
‘Als je me toch niet helpt, moet je opzij gaan.’
Wil zei: ‘Ik... moet... niezen.’
‘Dat is op dit moment een slecht idee, Wil.’ Er drukte iets zwaars op zijn borst. Het werd donkerder. Zijn oog bewoog een beetje.
‘Dit kan pijn doen.’
Een klik. Een zacht elektronisch gejammer. Een ijzeren pen drong zijn hersens binnen. Hij schreeuwde het uit.
‘Je bent hem aan het roosteren.’
‘Alles is in orde, Wil. Alles is in orde.’
‘Hij... ah, hij bloedt uit zijn oog.’
‘Ik ga je nu een paar vragen stellen, Wil. Het is belangrijk dat je ze naar waarheid beantwoordt. Begrijp je dat?’
Nee nee nee...
‘Eerste vraag: hou je meer van honden of van katten?’
Wat...
‘Kom op, Wil. Honden of katten?’
‘Dit kan ik niet lezen. Daarom doen we het nooit als ze bij bewustzijn zijn.’
‘Beantwoord mijn vraag. Zodra je dat doet, verdwijnt de pijn.’
Honden! brulde hij. *Honden, alsjeblieft, honden!*
‘Zei hij honden?’
‘Ja. Hij probeerde honden te zeggen.’
‘Mooi. Heel goed. Dat was een. Wat is je lievelingskleur?’
Er rinkelde iets.
‘Shit! Godsamme!’
‘Wat is er?’
‘Wolf is hier!’
‘Dat kan niet.’
‘Dat staat hier verdomme toch!’
‘Laat zien.’
Blauw! schreeuwde hij in stilte.
‘Hij reageerde. Zag je dat?’
‘Ja, ik zag het! Nou en? We moeten weg. Nu!’

‘Wil, ik wil dat je een getal tussen nul en honderd kiest.’

‘Ach, jesus.’

‘Elk getal is goed. Zeg het maar.’

Ik weet niet...

‘Concentreer je, Wil.’

‘Wolf komt eraan en jij bent met een sonde in het hoofd van de verkeerde vent aan het rotzooien terwijl hij ook nog eens bij bewustzijn is. Bedenk waar je mee bezig bent.’

Vier ik kies vier...

‘Vier.’

‘Ik zag het.’

‘Heel goed, Wil. Ik heb nog maar twee vragen voor je. Hou je van je familie?’

Ja, nee wat voor...

‘Hij is helemaal in de war.’

Ik heb geen... ik denk ja ik bedoel ja iedereen houdt toch van...

‘Wacht, wacht. Oké. Ik zie het. Jezus, dat is raar.’

‘Nog maar één vraag. Waarom heb je het gedaan?’

Wat... ik begrijp niet...

‘Het is een gemakkelijke vraag, Wil. Waarom heb je het gedaan?’

Wat gedaan wat gedaan wat wat...

‘Twijfelgeval tussen ongeveer acht verschillende segmenten, lijkt het.’

Ik weet niet wat je bedoelt ik heb niets gedaan ik zweer je dat ik nooit iemand iets heb aangedaan behalve behalve misschien een meisje dat ik ooit gekend heb...

‘Zie je het?’

‘Ja, ja, oké.’

Iemand legde een hand over zijn mond. De druk in zijn oog nam toe, veranderde in een zuigend gevoel. Ze trokken zijn oog eruit. Nee, het was de naald die eruit werd getrokken. Misschien gilde hij. Toen was de pijn weg. Handen trokken hem omhoog. Hij kon niets zien. Hij huilde om zijn arme mishandelde oog, maar het was er nog steeds. Het was er nog.

Vage gedaanten doemden op uit de mist. ‘Wat?’ vroeg Wil.

‘Coarg medicity nighten comense,’ zei de langste gedaante. ‘Spring op één voet op en neer.’

Verward kneep Wil zijn ogen tot spleetjes.

‘Hm,’ zei de kortste gedaante. ‘Misschien is hij het toch wel.’

Ze vulden een wastafel met water en duwden hem er met zijn gezicht in. Happend naar adem kwam hij weer boven. ‘Zorg dat zijn kleren een beetje droog blijven,’ zei de lange man.

Hij bevond zich in een toiletruimte. Op een luchthaven. Hij was aangekomen met het vliegtuig van vijf over drie ’s middags vanuit Chicago, waarin de stoel naast het gangpad ingenomen was door een lange, slappende man in een Hawaïaans overhemd die Wil niet wakker had willen maken. Eerst had het geleken of de toiletruimte was afgesloten omdat die werd schoongemaakt, maar toen de schoonmaker het bordje had weggehaald was hij dankbaar naar binnen gehobbeld. Hij had het urinoir bereikt, had zijn gulp open geritst en verlichting gevonden.

De deur werd geopend. Een lange man in een beige regenjas kwam binnen. Hoewel er zes urinoirs vrij waren, en Wil eentje helemaal aan de zijkant gebruikte, koos de man toch voor het urinoir pal naast hem. Er ging een poosje voorbij, maar de lange man plaste niet. Wil, die met een krachtige straal zijn blaas aan het legen was, voelde een steek van medeleven. Ooit had hij hetzelfde meegemaakt.

De werd de deur nogmaals geopend. Er kwam een tweede man binnen, die de deur op slot deed.

Inmiddels had Wil zijn broek weer dichtgemaakt. Hij had naar de man naast hem gekeken, denkend – wat grappig was als je erop terugkeek – dat wat hier ook gaande was, welk specifiek gevaar een man die een openbare toiletruimte binnenkwam en die verdomme áfslot ook betekende, dat Wil en de lange man dit in elk geval samen beleefden. Het was tenminste twee tegen één. Toen viel hem op dat de ogen van meneer Plasprobleem wel erg kalm en ernstig stonden, en ook best mooi waren, maar het opvallendst was toch wel het gebrek aan verrassing erin. En vervolgens had meneer Plasprobleem zijn hoofd vastgegrepen en hem tegen de muur geramd.

Daarna kwamen de pijn en de vragen.

‘Dat bloed moet uit zijn haar worden gewassen,’ zei de kleine man. Met papieren handdoekjes ging hij Wils gezicht te lijf. ‘Zijn oog ziet er verschrikkelijk uit.’

‘Zodra ze dichtbij genoeg zijn om zijn ogen te zien, hebben we wel iets anders aan ons hoofd.’ De lange man veegde zorgvuldig al zijn vingers af aan een klein wit doekje. Hij was mager en had een donkere huid.

Wil vond zijn ogen al een stuk minder mooi. Ze leken nu eerder koud en zielloos. Alsof ze zonder aarzeling vreselijke dingen konden aanschouwen.

‘Ben je weer zover, Wil? Kun je lopen en praten?’

‘Rot opphh.’ Het klonk niet helemaal zoals hij het bedoelde. Het voelde of zijn hoofd loszat.

‘Goed,’ zei de lange man. ‘Het gaat als volgt. We moeten zo snel en efficiënt mogelijk dit vliegveld zien te verlaten. Ik wil dat je daaraan meewerkt. Doe je dat niet, dan ga ik het je moeilijk maken. Niet omdat ik iets tegen jou als persoon heb, maar omdat ik wil dat je gemotiveerd blijft. Begrijp je dat?’

‘Ik ben niet...’ Hij zocht naar woorden. *Rijk? Kidnapwaardig?* ‘Belangrijk. Ik ben timmerman. Ik maak veranda’s. Balkons. Prieeltjes.’

‘Ja, dat is de reden waarom we hier zijn, vanwege jouw onnavolgbare prieeltjes. Hou maar op met die onzin, we weten precies wie je bent. En zij weten het ook, en ze zijn hiér, dus laten we ’m verdomme smeren nu het nog kan.’

Omdat hij dacht dat dit zijn laatste kans was, koos hij zorgvuldig zijn woorden. ‘Ik ben Wil Parke. Ik ben timmerman. Ik heb een vriendin die buiten op me wacht. Ik heb geen idee voor wie jullie me houden, of waarom jullie een... ding in mijn oog hebben gestoken, maar ik ben geen belangrijk persoon. Geloof me, ik ben volkomen onbelangrijk.’

De kleine man was bezig geweest apparatuur in een bruine tas te stoppen. Nu hing hij hem aan zijn schouder en staarde Wil met gefronste wenkbrauwen aan. Hij begon kaal te worden. Onder normale omstandigheden zou Wil hem hebben aangezien voor een boekhouder.

‘Weet je wat,’ zei Wil, ik ga een wc-hokje in en doe de deur dicht. Daarna wacht ik twintig minuten. Niemand hoeft te weten dat we elkaar gezien hebben.’

De kleine man wierp een blik op de lange.

‘Jullie hebben de verkeerde voor je,’ zei Wil. ‘Ik ben iemand anders.’

‘Weet je, Wil, er is een probleempje met dat plan. Als jij hier blijft, ben je binnen twintig minuten dood. En als je naar je vriendin gaat, die je helaas niet meer kunt vertrouwen, zul je dat ook met de dood moeten bekopen. Als je niet snel en bereidwillig met ons meekomt, ben ik bang dat je eraan gaat. Misschien ziet het er niet zo uit, maar wij zijn de enigen die je dat lot kunnen besparen.’ Onderzoekend keek hij Wil aan. ‘Maar omdat je nog niet overtuigd bent, schakel ik nu over op een iets concretere aanpak.’ Hij hield zijn jas open. Vlak tegen zijn lichaam aan, met de loop naar beneden, bevond zich een kort, breed pistool in een strakke holster. Wil begreep niet hoe dat op een vliegveld mogelijk was. ‘En nu kom je mee of ik jaag verdomme een kogel door je kop.’

‘Oké, goed punt. Ik zal meewerken.’ Het eerste wat hij moest doen, was uit deze toiletruimte komen. Het vliegveld pilde uit van de beveiliging. Zodra hij buiten was, kon hij ontsnappen door alleen maar wat te duwen en te brullen en het vervolgens op een lopen te zetten.

‘Vergeet het maar,’ zei de kleine man.

‘Inderdaad,’ beaamde de lange man. ‘Ik zie het. Geef hem maar een spuit.’

Er ging een deur open. Aan de andere kant bevond zich een wereld vol gedempte kleuren en geluiden, alsof Wils oren en ogen haperden, en misschien zijn hersens ook wel. Hij schudde zijn hoofd om het helder te krijgen, maar de wereld werd steeds donkerder en dreigender en bleef maar kantelen. Hij begreep nu dat de wereld niet door elkaar geschud wilde worden, dus zou hij dat niet meer doen. Zijn voeten gleden onder hem weg alsof ze op geruisloze rolschaatsen stonden. Hij zocht steun bij een muur, maar die begon te vloeken en greep Wils arm beet. Bij nader inzien was het waarschijnlijk een persoon.

‘Je hebt hem te veel gegeven,’ zei deze persoon.

‘Beter te veel dan te weinig,’ zei iemand anders.

Deze mensen waren slecht, herinnerde Wil zich. Ze waren hem aan het ontvoeren. Hoewel hij daar kwaad over was, ervoer hij het gevoel slechts als een technisch gegeven, als een standpunt dat hij alleen uit principe innam. Op zijn rolschaatsvoeten probeerde hij achteruit te deinzen.

‘Jesus,’ mopperde een van de personen, de lange man met de kalme ogen.

Wil mocht hem niet, al was hij vergeten waarom. O ja, dat kwam door het ontvoeren.

‘Lopen.’

Verontwaardigd begon hij te lopen. Ergens in zijn hoofd zwierven belangrijke feiten rond, maar hij kon ze niet vinden. Alles bewoog. Een stroom vliegveldbezoekers waaierde rondom hem uit. Iedereen ging ergens heen. Wil was ook ergens naartoe op weg geweest. Naar iemand. Links van hem tjlpte een vogel. Of een telefoon. De kleine man tuurde naar het scherm. ‘Rain.’

‘Waar?’

‘Aankomsthal binnenlandse vluchten. Recht vooruit.’

Rain... regen...? Dat vond Wil grappig. Bedoelde hij nou dat het regende in de aankomsthal?

‘Kennen we een Rain?’

‘Ja. Een meisje. Nieuw.’

‘Shit,’ zei de kleine man. ‘Ik schiet niet graag op meisjes.’

‘Daar wen je wel aan,’ zei de lange man.

Een jong stel passeerde hen met in elkaar verstrengelde handen. Geliefden. Het concept kwam hem bekend voor.

‘Deze kant op,’ zei de lange man terwijl hij Wil een boekwinkel in leidde.

Wil kwam voor het bordje NIEUWE AANWINSTEN te staan. Intussen bleven zijn voeten alsmaar weggrollen. Toen hij zijn hand uitstak om steun te zoeken voelde hij een scherpe pijn.

‘Hebben we een probleem?’

‘Misschien niet, tenzij je Rain bedoelt die nu in een blauwe zomerjurk achter ons langs loopt,’ mompelde de lange man.

Een weerspiegeling danste sprongsgewijs over de glanzende tijdschriften.

Wil probeerde te ontdekken waaraan hij zich bezeerd had. Het bleek een uitstekend stukje metaaldraad te zijn van het NIEUWE AANWINSTEN-bord. Interessant genoeg had de pijn geholpen de mist in zijn hoofd te verdrijven.

‘Het is in een winkel altijd het drukst bij de nieuwe aanwinsten,’ zei de lange man. ‘Daar komen mensen op af. Niet zo geschikt dus, de nieuwe boeken. Waarom is dat zo, Wil?’

Wil prikte zichzelf met het snoer. Hij deed het alleen te zachtjes, want hij voelde amper iets. Daarom probeerde hij het nogmaals, harder nu. Deze keer voelde het alsof er een mes in zijn hoofd werd gestoken. Hij herinnerde zich naalden en vragen. Cecilia, zijn vriendin, wachtte buiten op hem in een witte SUV. Ze zou in een vak voor kort parkeren staan, zo hadden ze dat van tevoren afgesproken. En nu was hij door deze kerels te laat.

‘Volgens mij is er niets aan de hand,’ zei de kleine man.

‘Zorg dat je dat zeker weet.’

De kleine man liep weg.

‘Goed, Wil, we gaan nu de gang oversteken en enkele trappen af. We lopen om een paar vliegtuigen heen en gaan daarna aan boord van een mooi, comfortabel twaalfpersoonsvliegtuigje, waarin lekkere hapjes en drankjes worden geserveerd.’ De lange man wierp een blik op hem. ‘Begrijp je dat?’

Op dat moment deed Wil een uitval naar het gezicht van de man. Aan-gezien hij niet verder dan dit moment had nagedacht, wankelde hij ver-volgens naar achteren met het hoofd van de man tussen zijn handen tot hij over een kartonnen reclamebord struikelde. In een wirwar van beige jaspanden en boeken vielen ze op de grond. Rennen, dacht Wil. Ja, dat was nog eens een goed idee. Hij kreeg de macht over zijn voeten weer te-rug en begon naar de uitgang te rennen. De ruiten weerspiegelden een man met een wilde blik in zijn ogen en hij besepte dat hij dat was. Hij hoorde gegil en uitroepen van schrik, misschien omdat de lange man op-stond, want die had een pistool, herinnerde Wil zich. Een pistóól, niet be-paald iets wat je snel zou vergeten.

Hij strompelde een zee van angstige gezichten en open monden in. Hij vergat steeds wat hij aan het doen was. Zijn benen dreigden te verstijven, maar zijn hoofd had baat bij de beweging. Hij zag roltrappen en ging erop af. Zijn rug voelde als een potentiële schietschijf, maar de vliegveldbezoekers waren zo vriendelijk opzij te gaan, sterker nog, ze dóken praktisch opzij, waarvoor hij hun dankbaar was. Hij arriveerde bij de roltrappen, maar omdat zijn rolschaatsvoeten weigerden tot stilstand te komen, viel hij achterover. Als in slow motion bewoog het plafond naar boven. De platen daar waren smerig. Ronduit goor.

Hij ging rechtop zitten en herinnerde zich Cecilia weer. Plus het pis-tool. En, nu hij erover nadacht, hoe zat het eigenlijk met de beveiligings-beambten? Waar waren die? Dit was tenslotte een vliegveld. Een vliég-veld. Hij trok zichzelf op aan de leuning om naar beveiligingspersoneel te zoeken, maar omdat zijn knieën allebei een andere kant uit schoten, tui-melde hij verder naar beneden. Zijn hele lichaam protesteerde. Hij kwam overeind. Zweet drupte in zijn ogen. Alsof de mist in zijn hoofd nog niet voldoende was, zag hij nu ook nog eens enorm wazig. Wat hij wél zag, was licht, wat duidde op een uitgang, en dus ook op Cecilia. Daarom bleef hij rennen. Iemand riep iets. Het licht werd feller. Plotseling werd hij omge-ven door ijzige lucht, alsof hij in een bergmeer was gedoken. Hij zoog hem diep in zijn longen. Sneeuw, zag hij. Het sneeuwde. De vlokken leken wel piepkleine sterren.

‘Help, gewapende man,’ zei hij tegen een geüniformeerde man, die bij nader inzien geen agent maar een verkeersregelaar was. Oranje bussen. Parkeerhavens. De plekken voor kort parkeren waren niet ver meer. Hij botste bijna tegen een gezin met een volle bagagekar op, waarna de man hem bij zijn jas probeerde te grijpen. Hij rende echter door en opeens

herinnerde hij zich tijdens het rennen weer hoe hij zijn ledematen kon aansturen. Toen wierp hij een blik over zijn schouder en knalde hij tegen een paal op. Hij proefde bloed.

Een jongen plukte oordopjes uit zijn oren en vroeg of hij pijn had.

Wil staaarde hem aan. Hij begreep de vraag niet. Alle gedachten waren uit zijn hoofd gevallen omdat hij tegen de paal op was gerend. Zoekend naar zijn gedachten stuitte hij op Cecilia. Als in slow motion kwam hij overeind. Hij duwde de jongen opzij, waarop deze een golf van scheldwoorden uitbraakte die Wil voortstuwde. Eindelijk zag hij Cecilia's auto, een wit toevluchtsoord op wielen met de achterrautsticker VIRGINIA IS FOR LOVERS. Zijn blijdschap gaf hem vleugels. Hij rukte het portier open en viel naar binnen. Hij was nog nooit eerder zo trots op zichzelf geweest. 'Gehaald,' zei hij hijgend. Hij sloot zijn ogen.

'Wil?'

Hij keek Cecilia aan. 'Wat is er?' Haar gezicht zag er vreemd uit en hij begon zich onzeker te voelen. Toen drong het opeens tot hem door, in een golf van ontzetting die op een ondefinieerbare plek begon en eindigde in zijn kruis: hij had hier niet naartoe moeten gaan. Hij had geen mannen met pistolen naar zijn vriendin moeten leiden. Dat was een stomme actie. Hij was woedend en wanhopig, want het was al zo moeilijk geweest hier te komen en nu moest hij weer verder vluchten.

'Wat is er aan de hand, Wil?' Cecilia stak haar handen naar hem uit. 'Je hebt een bloedneus.'

In haar wenkbrauw zag hij een smal groefje, dat hij heel goed kende en hij was bedroefd omdat hij weer weg moest.

'Ik ben tegen een paal gebotst.' Hij stak zijn hand uit naar de deurklink. Hoe langer hij hier zat, hoe dichter de mist om hem heen werd.

'Wacht! Waar ga je heen?'

'Weg. Ik moet...'

'Ga zitten!'

'Ik moet weg.'

'Laat mij je dan ergens heen rijden! Blijf zitten!'

Dat was een goed idee. Rijden. 'Oké.'

'Blijf je hier als ik ga rijden?'

'Ja.'

Ze stak haar hand uit naar het contactsleuteltje. 'Oké. Als je maar... blijft. Ik breng je naar een ziekenhuis of zo. Goed?'

'Ja.' Opluchting stroomde door hem heen. Zijn lichaam voelde steeds

zwaarder aan. Hij vroeg zich af of hij het bewustzijn nu mocht verliezen. Het leek erop dat hij geen beslissingen meer hoefde te nemen. Cecilia zou hen in veiligheid brengen. Deze auto was net een tank. Eerder had hij er grapjes over gemaakt, omdat zo'n kleine vrouw in zo'n grote auto reed. Maar ze waren allebei even pittig en deze keer zou de auto hun redding zijn. Hij mocht zijn ogen wel eventjes dichtdoen.

Toen hij ze opende, zag hij dat Cecilia hem aanstaarde. Hij knipperde. Het voelde alsof hij in slaap was gevallen. 'Waarom...' Hij ging rechtop zitten.

'Sst.'

'Rijden we?' Ze stonden stil. 'Waarom rijden we niet?'

'Je hoeft alleen maar te blijven zitten tot ze hier zijn,' zei Cecilia. 'Dat is het belangrijkste.'

Hij draaide zich om. De ruiten waren zo beslagen dat hij niet naar buiten kon kijken. 'Rijden, Cecilia. Nu.'

Ze duwde een haarlok achter haar oor.

Dat deed ze altijd als ze zich iets herinnerde. Soms zag hij haar aan de andere kant van een kamer met iemand praten terwijl ze dat deed, en dan wist hij dat er een herinnering bij haar opkwam.

'Weet je nog dat je met mijn ouders zou kennismaken? Je was in alle staten omdat je dacht dat we te laat zouden komen, maar dat gebeurde niet. We waren niet te laat, Wil.'

Hij wreef over het beslagen raam. Door de sneeuwstorm renden mannen in bruine pakken op hem af. 'Rijden, Cil! Rijden!'

'Dit is net als toen,' zei ze. 'Het komt allemaal goed.'

Hij dook voor haar langs en graaide naar het contactsleuteltje. 'Waar is in vredesnaam de sleutel?'

'Die heb ik niet.'

'Wat?'

'Die heb ik niet meer.' Ze legde een hand op zijn bovenbeen. 'Blijf gewoon even rustig naast me zitten. Is de sneeuw niet prachtig?'

'Cil,' zei hij. 'Cil.'

Iets donkers flitste voorbij, waarna het portier werd geopend. Hij werd vastgegrepen. Hoewel hij zich verzette, was de greep zo onverbiddelijk dat hij de kou in werd getrokken. Woest maaide hij met zijn vuisten in het rond, tot er iets hards tegen de achterkant van zijn hoofd knalde. Daarna werd hij op brede schouders gehesen. Intussen moest er wat tijd zijn verstreken, want het was donkerder geworden. Golven van pijn trokken